Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі.

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: "Svoboda", 81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.
Телеф.: BErgen 4-0237, 4-0807
Телеф. УНС: BErgen 4-1016

РІК LX. Ч. 6. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 9-го СІЧНЯ 1952. No. 6. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 9, 1952. VOL. LX.

ПРОГОЛОШЕННЯ КАНДИДАТУРИ ГЕН. АЙЗЕНГАВЕРА НА ПРЕЗИДЕНТА

СЕНАТОР ЛОДЖ ЗАПОЧАТКОВУЄ КАМПАНІЮ ЗА НОМІНАЦІЮ ГЕНЕРАЛА РЕСПУБЛІКАНСЬКОЮ ПАРТІЄЮ.

Вашингтон, 7 січня. — Згідно з давнішим попередженням сен. Генрі Кабот Лодж, керівника кампанії за найменування ген. Двайта Д. Айзенгавера кандидатом на президента Злучених Держав від імени Республіканської партії, проголосив у неділю, що він має уповаження від генерала зголосити його ім'я при партійних правиборах у стейті Ню Гемшир, призначених на 11 березня. Лодж, як сенатор із стейту Массачусетс запевнив Шермана Адамса, губернатора з сусіднього стейту, Ню Гемшир, що генерал витриває в кандидатурі до кінця і що він зараховує себе до Республіканської партії. На пресовій конференції сенатор Лодж заявив, що генерал — це „кандидат в повнім значенні, наскільки на це дозволяє правильник армії", в службі якої він тепер залишається. „Я говорю за генерала і я знаю, що він цього не заперечить" — заявив сенатор, висловлюючи свою згоду, щоб кореспонденти самі перевірили цю заяву через безпосереднє порозуміння з генералом.

ВІДГУКИ ПРЕСИ І ПОЛІТИЧНИХ ПРОВІДНИКІВ НА ЗАЯВУ АЙЗЕНГАВЕРА

Республіканська преса в переважаючій частині прийняла з ентузіязмом до відома згоду генерала Айзенгавера прийняти кандидатуру на президента, якщо йому цю кандидатуру запропонують на конвенції. Деякі демократичні часописі, між ін. Ню Йорк Таймс, назвав заяву Айзенгавера, що він прийме „ясний заклик до політичного обов'язку" — як „найкращу вістку, яку міг загалом принести новий рік". Цим самим щоденник, який звичайно підтримує кандидатів Демократичної партії, обіцяє підтримку кандидатури ген. Айзенгавера. Сен. Лодж висловив своє захоплення з нагоди заяви Айзенгавера. Сен. Роберт А. Тефт, який перший проголосив свою кандидатуру на номінацію на президента від республіканців, пояснює заяву Айзенгавера так, що генерал сам не кандидує, а тільки прийме кандидатуру, якщо її йому запропонують. Другий кандидат каліфорнійський губернатор Ирл Воррен, сказав, що „генерал Айзенгавер — це могутній кандидат". З демократичного табору тільки деякі сенатори висловили погляд, що Айзенгавер — це поважний кандидат.

ГЕНЕРАЛ — КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА

Генерал Двайт Д. Айзенгавер, тепер аліянтський головний командант в Европі, заявив в Парижі, що він готов прийняти пропозицію Республіканської партії та кандидувати на президента Злучених Держав, відмовляючись рішучо від будь-яких старань в цьому напрямку з його власного боку. Рішення ген. Айзенгавера з помітним задоволенням, в багатьох випадках з ентузіязмом, прийняла американська публічна опінія.

ЗАЯВА ГЕН. АЙЗЕНГАВЕРА В ПАРИЖУ

Париж, 7 січня. — Генерал Двайт Д. Айзенгавер, який перебуває тут як верховний командувач збройних сил країн з Північно-Атлантійського Пакту, і мабуть тому не виявляв публічно своїх намірів у справі кандидатури на пост президента, несподівано перервав мовчанку у понеділок, проголошуючи, що він прийме найменування на кандидата на президента Злучених Держав. Це проголошення міститься в заяві, що він був раніше республіканцем, голосуючи на партійних кандидатів і надалі залишиться членом Республіканської партії. Генерал підтвердив заяву сенатора Лоджа, що він сам не буде дбати за найменування і не буде агітувати за себе, аж доки Краєва Республіканська Конвенція не вибере його кандидатом на президента Злучених Держав. Айзенгавер заявив теж, що не буде дбати про звільнення його з його теперішнього становища, яке він прийняв як обов'язок супроти своєї країни і інших країн з Організації Північно-Атлантійського Пакту рік тому, щоб старатися за найменування на політичне становище і не братиме участи в передконвенційній діяльності інших, які мали б такі наміри відносно його самого. Айзенгавер пригадав теж, що кожному американському громадянинові прислуговує право організувати інших громадян для осягнення спільних цілей, згідно з його переконанням.

РОЗГОРТАЄТЬСЯ АКЦІЯ ДЛЯ ПРИДБАННЯ У.Н.ДОМУ В НЮ ЙОРКУ

КОМІТЕТ ІНКОРПОРУЄТЬСЯ ТА ПРИСТУПАЄ ДО ПРОДАЖУ ШЕРІВ; СТВОРЕНО ДОРАДЧИЙ КОМІТЕТ; НА ДІМ ВЖЕ ЗАДЕКЛЯРОВАНО $15,000, В ТОМУ У. Н. СОЮЗ І ВІДДІЛИ $3,000.

Ню Йорк. — Голова Комітету Придбання Українського Народного Дому, інж. М. Лешканюк, повідомляє, що Хор „Думка" вже передав на цілі Комітету $500 і адв. С. Ярема впродовж найближчого тижня переведе вимагану законом інкорпорацію Комітету, який з днем 15-го січня приступить до розпродажу відповідних шерів. Шери продаватимуться у висоті $25.00. Досі вже зголосилося коло 100 осіб, що задеклярували готовість закупити по чотири і більше шерів; вони становитимуть групу членів-основників Народного Дому. Досі задекляровано разом вже коло 15,000 долярів і між першими, які задеклярували по $1,000, був Український Народний Союз (задеклярував гол. секретар Г. Герман) та його відділи: „Дністер", відділ 361 (деклярував голова М. Малетич) і відділ 130 ім. св. Володимира (деклярував п. Лучанко). По $1,000 задеклярувало очолюване д-ром Р. Осінчуком Т-во Українських Лікарів, як теж хор „Думка", з чого $500 вже передано до розпорядження Комітетові. На найближчу мету. Комітет намагатиметься дістати 1.000 осіб, що закупили б щонайменше по 4 шери ($100), 1,000 осіб по два шери ($50) і щонайменше 3,000 осіб, що закупили б по одному шерові ($25). Щоб могти приступити до купна Дому, потрібно щонайменше 100,000 долярів готівки. Їх має придбати теперішній Комітет. Після того на окремих зборах уділовців буде вибрана Дирекція й Дирекційна Рада Народного Дому, що й переведе закупно відповідного об'єкту. Для справнішого діяння теперішнього Комітету вибрано йому для допомоги ще окремий Дорадчий Комітет, в склад якого увійшли: Д. Галичин, д-р Л. Мишуга, П. Стасюк, д-р Р. Осінчук, О. Лисогір, В. Бакад, адв. С. Ярема, В. Шіпка, Ольга Дмитрів, п-ні Кульчицька, мгр. Л. Крушельницький, А. Драган, Я. Балабан. На найближчий час заповідається низку імпрез для придбання фондів та розпродажу шерів на Народний Дім.

ПОЖЕЖА В АТЛАНТИК СИТІ ЗНИЩИЛА ЧОТИРИ ГОТЕЛІ

Атлантик Сіті, Н. Дж. — Пожежа, яка поширилася на два сквери при дерев'яному хіднику, знищила цілу низку будинків, загальною вартістю $4,000,000. У цій місцевості було чотири готелі й багато дерев'яних дач, а також 18 крамниць. Сильний вітер віяв в сторону моря й тому не допущено до поширення пожежі поза евені Стейтс і Н. Джерзі.

„Поклялися вбити Сталіна"

Ню Йорк. — „Поклялися вбити Сталіна" — це заголовок багато ілюстрованої, короткої статті про український та інші повстанські рухи в Совєтському Союзі, надрукованої в березневому числі журналу „Ай". В статті називають Українську Повстанську Армію „першорядною силою спротиву" в кордонах самого Совєтського Союзу та подається з українських джерел загальна, але досить вірна характеристика цеї наймогутнішої революційної сили за залізною заслоною. Але вартість цих інформацій зменшена помітним поплутанням політичних понять автора, що для сензації наплутав біло-російські еміграційні організації та видумав „російський революційний комітет". В тексті є аж 16 ілюстрацій майже виключно з українського підпольного руху і хоча журнал конкретно подає українське джерело тих ілюстрацій, проте — англійські підписи під ними не цілком відповідають їх українському значенню.

Юнія має заплатити $750.000 відшкодування

Вашингтон. — Верховний Суд Злучених Держав вирішив, що юнія прибережних робітників західнього побережжя, на чолі якої стоїть Гері Бриджес, має заплатити $750,000 шкоди підприємству Жіно Спрус Компані з Аляски. Позов за відшкодування внесло підприємство до окружного суду на Алясці два роки тому і виграло судовий процес. Шкода повстала з того, що юнія прибережних робітників, яка веде юрисдикційний спір з юнією робітників деревообробної промисловости, обставила пікетами доки підприємства і не дозволила вантажити дерево цій юнії, хоч юнія деревообробників мала тоді контракт з підприємством. Після того сама юнія прибережних робітників відмовилася виконати працю. Верховний Суд ухвалив одноголосно присуд окружного суду Аляски, який присудив юнії заплатити підприємству $750,000 відшкодування.

Югославія дістане нову допомогу $25,000.000

Вашингтон. — Між Великобританією, Францією й Америкою дійшло до порозуміння, щоб югославському урядові асигнувати $25,000,000 нової допомоги для покриття закордонного дефіциту до червня 1952 р. Участь Злучених Держав в цій допомозі мала б досягти суми $16,250,000. Загальна допомога трьох країн для Югославії становитиме $125,000,000 у пропорції: 65% з Америки, 23% з Британії, а 12 з Франції. Раніше Америка дала Югославії допомогу з $29,000, а Англія з $11,000,000. Нова допомога була вирішена щойно 5 січня 1952 р.

● Організація, відома під назвою Тамані Голл у Ню Йорку, ухвалила нарис стейтового законопроєкту, на підставі якого вона сама могла б себе переорганізувати і зреформувати. Реформу підготовляє теперішній посадник Вінсент Імпеллітері.

РІШАЛЬНІ КЕРІВНИКИ СВІТОВОЇ ПОЛІТИКИ

Президент Труман і британський прем'єр Винстон Черчил, обмінявшись першими привітами і подарунками, відбули прогулянку та неофіціяльні дружні розмови на чердаку президентського яхту „Вільямсбург". Тепер почнуться між ними розмови, від яких може залежати дальший курс історії.

ЧЕРЧИЛ І ПРЕЗИДЕНТ ДОХОДЯТЬ ДО ЗГОДИ В ОСНОВНИХ СПРАВАХ

Вашингтон, 7 січня. — Загально запанувало в урядових колах оптимістичне переконання щодо наслідку розмов між британським прем'єром Винстоном Черчилем і президентом Труманом, які ведуться від суботи 5 січня. Спершу розмови велися на президентськім яхті на ріці Потомак, опісля в Пентагоні й секретаріяті стейту. У Білому Домі було дві розмови і з другої оголошено такий комунікат: „На пополудневій розмові (з 7 січня) між президентом і прем'єром були приявні їхні головні військові дорадники. Обговорено кілька військових справ. Коли Черчил вийшов з нарад, його обступили репортери, а він запитався їх, чи вони хочуть заяви. Коли репортери сказали, що так, Черчил заявив: „При цій нагоді я скажу так, як дуже вправно кажуть американці: „Нема коментаря" — Не зважаючи на це, стало відоме, що на раніших нарадах обговорювано недостачу наслідків праці Організації Північно-Атлантійського Пакту і приділювання сировини. Обговорювано також потребу збільшення сили Постійної Політичної Комісії цієї організації, тобто комісії складеної з міністрів закордонних справ. — Окремо секретар стейту Дін Ачесон і британський секретар Антоні Іден обговорювали справу Німеччини й іранської нафти. Розмови охоплюють велетенський засяг справ, одначе поступають швидко. Загальне переконання таке, що обидві політичні групи доходять до порозуміння в основних справах.

Особливий спосіб лікування астми в Аргентіні

Буенос Айрес. — Наслідуючи гіндуських йогів, які ходять догори ногами, д-р Ернесто Ескудеро, спеціяліст грудних недуг, почав досвіди з подібним лікуванням астми на своєму молодому синкові, у якого розвинулася недуга астми. Батько завважав, що хворі на астму виявляють недостачу крови в горішній частині легенів. Це призвело його до здогаду, що треба подбати про павильний доплив крови. Його синок мусів спати без подушки на животі, а вранці батько брав за ноги синка і казав йому ступати наперед руками. Потім ставив хлопця догори ногами і слідкував за наслідками. Успіх був негайний. Цей особливий спосіб лікування астми практикував д-р Ескудеро на 400 інших пацієнтах, хоч не всіх вдалося йому врятувати, бо це було залежне від ступеню недуги.

● 11 півкварт крови треба було перелити в хворого Волтера В. Генна в шпиталі Бет Ізраел в Ню Йорку. Спеціяльний дозвіл дав А. Червоний Хрест. Хворий дістав внутрішню кровотечу. Це найбільша кількість крови, яку досі дали пацієнтові в Ню Йорку.

ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯД ЗНОВУ У ВІДСТАВЦІ

Париж. — Французька Національна Асамблея більшістю 341 голосів проти 243 повалила вчора централько-коаліційний уряд прем'єра Рене Плевена, відмовивши йому довір'я в бюджетових справах. Президент країни Вінсент Оріол прийняв резиґнацію уряду та почав негайно переговори з партійними провідниками для розв'язки цеї нової внутрішньо - політичної кризи, яку знавці вважають найбільш серіозною за всі часи та заповідають, що вона може потривати щонайменше один місяць. За цей час нормальні урядові функції виконуватиме відставлений уряд, хоча не може вже виносити жадних нових рішень. Уряд був змушений піти у відставку після того, як велика соціялістична група відмовила йому своєї піддержки в його плянах зменшити дефіцит державної залізниці та відносно реформи системи соціяльного забезпечення. Хоча криза має фінансовий характер, проте її вважається більш політичною, бо уряд пішов у відставку через соціялістів, — які початково давали йому піддержку, хоча самі не брали у ньому участи. Це викликало сумніви щодо можливостей дальшої співпраці поодиноких партій, якщо вони самі не братимуть участи в уряді. Найбільшу проблему становить тепер партія ген. де Голя, яка голосувала проти уряду, разом з комуністами і соціялістами. Ця партія, маючи найбільше голосів в Парляменті, могла б легко причинитися до створення уряду з конституційною більшістю, якщо б вона рішилася взяти участь в уряді. Досі вона ставила за передумову цього вимогу, щоб пост прем'єра був відданий самому генералові де Голеві, але в останніх днях парляментарний провідник де-голістів, Жак Сустель, натякнув, що ця партія готова взяти участь теж в коаліційному уряді. З того робиться висновок, що де-голісти можуть прийняти пропозицію створити новий уряд не доконче з ген. де Голем на чолі і вже тепер передбачується можливість, що президент може запропонувати пост прем'єра Сустелеві. Урядова криза у Франції становить важку проблему не тільки для самої Франції, але й для міжнародної політики, бо власне на найближчі тижні пляновано низку важливих нарад, зокрема в справах спільної оборони, які навряд чи можуть відбутися — без авторитетного представництва Франції.

Аліянти сумніваються в комуністичному бажанні миру в Кореї

Токіо. — Адмірал Чарлз Тирнер Джой, голова аліянтської делеґації на переговорах в Панмунджом, заявив вчора, що кожний день на переговорах зменшує переконання, що комуністи справді бажають собі замирення в Кореї. Адмірал Джой приїхав до Токіо, щоб відбути наради з ген. Метю Ріджвеєм, аліянтським головним командантом на Далекому Сході. Свої сумніви він базує головна на впертому комуністичному домаганні права будувати нові аеродроми в Північній Кореї під час перемир'я. Це переконує аліянтів, що комуністи бажають собі перемир'я тільки як передишки для кращої підготовки до продовжування їхньої агресії. Тимчасом, в Панмунджом безуспішно продовжувалися наради комуністичного і аліянтського підкомітетів в справі ґарантій щодо виконання постанов перемир'я. В аліянтських колах висловлюється переконання, що комуністи свідомо саботують наради, очікуючи висліду голосування в Об'єднаних Націях в Парижі над пропозицією совєтського міністра закордонних справ Вишинського в справі перенесення дальших переговорів до Ради Безпеки, де комуністичний бльок має право вета. Тимчасом на корейському фронті поступово розгортаються знову запеклі бої за здобуття нових стратегічних позицій. Пейпінська комуністична радіостанція — знову обвинувачує аліянтську авіяцію в бомбардуванні Манджурії.

Наради в справі війни в Індо-Китаю

Париж. — Французький представник в спільному аліянтському командуванні та генеральний інспектор французької армії, ген. Альфонс Жуен, вибирається сьогодні літаком до Вашигтону, де в найближчу п'ятницю, 11-го січня, почнуться наради з американськими і британськими військовими представниками в справі війни в Індо-Китаю. Ціллю нарад є встановлення можливостей спільної аліянтської акції на випадок сподіваної вже від деякого часу комуністичної інвазії на Індо-Китай, Сіям або Маляї. Можливості такої інвазії добачується теж в недавньому обвинуваченні, видвигненому совєтським міністром закордонних справ А. Вишинським в Об'єднаних Націях, — мовляв, американці перевозять до Індо-Китаю національно-китайські війська ген. Чянг Кай ші, приготовляючись до інвазії на китайський континент. Французький уряд офіціяльно заперечив твердження Вишинського, заявляючи, що в Індо-Китаю немає жадних національно-китайських військ, за вийнятком тих, — які були інтерновані після переходу кордону під комуністичним напором.

СЕН. КОННАЛЛІ ЗА ОБМЕЖЕННЯ ВИДАТКІВ

Вашингтон. — Сен. Там Конналі, голова сенатської комісії закордонних справ, висловив надію, що друга сесія Вісімдесят другого Конґресу, який збирається на наради 8 січня, обмежить уже ухвалені видатки „до самої кости", отже й фонди, призначені на закордонну допомогу. На пресовій конференції Конналі сказав, що наша країна повинна змагати разом з іншими країнами вільного світу до опору проти комуністичного імперіялізму. Він теж обстоював розбудову військової сили в Европі. На середу призначено читання послання президента про становище країни на спільнім засідання обох палат Конґресу. Про зміст послання не дійшло ніяких спеціяльних повідомлень до прилюдного відома. З того роблять висновок, що в ньому не буде несподіванок. Президент ствердить тільки свої засади „Справедливого Розподілу" у внутрішній політиці і загально відомі світові справи. Уконституування Конґресу відбудеться щойно в середу перед полуднем.

НА ЕКРАНІ ПОДІЙ

На перше місце між подіями останніх днів висувається, крім відвідин британського прем'єра Винстона Черчила у Вашингтоні та його нарад з президентом Труманом, заява ген. Двайта Айзенгатера в Парижі, що він готов прийняти республіканську номінацію на кандидата на президента в найближчих виборах, хоча — він сам в жадному разі не буде робити будь-яких старань в тому напрямку. Ген. Айзенгавер, тепер аліянтський головний командант в Европі, при цій нагоді признався теж до „республіканських переконань", як це виявив сенатор Ладж у Вашингтоні. Тимчасом, деякі передові пресові органи в країні, включно з Ню Йорк Таймсом, вже заповіли свою „ентузіястичну піддержку" кандидатури ген. Айзенгавера на президента, якщо б він її прийняв. Це рішення мотивують газети головно закордонно-політичними арґументами.

Інші події:

Совєти офіціяльно повідомили, що вони візьмуть участь в Олімпійських Ігрищах, які мають відбутися в липні цього року в Гельсінках у Фінляндії. Західний світ привітав це повідомлення як черговy можливість східно-західного відпруження, бодай на спортовому грищі. Характерне в цьому повідомленні, що Совєти плянують перевозити своїх змагунів кожного дня літаком з Ленінґраду до Гельсінок, щоб не дати їм змоги зустрічатися із західними змагунами „приватно".

В загальному міжнародньому напруженні прийшло знову до кризи французького уряду прем'єра Плевена, що вдержався при владі п'ять місяців. Криза наступила після того, як соціялісти відмовили коаліційному урядові своєї піддержки і Національна Асамблея більшістю 342 голосів проти 245 ухвалила урядові недовір'я в господарських справах.

В міжнародних політичних колах звернули увагу на повідомлення Національного Комітету Вільної Альбанії, що має свій осідок в Римі, — та який закликає Італію, Грецію і Югославію, щоб вони проголосили свою невтральність на випадок протикомуністичного повстання в Альбанії. Комітет твердить, що альбанці можуть „змести" накинених їм червоних володарів без будь-якої зовнішньої допомоги, а заява невтральности трьох згаданих країн потрібна йому на те, щоб успішніше заперечити комуністичні пропаґандивні інтриґи. Комітет твердить, що так серед цивільного населення, як і в армії є тільки два відсотки комуністів, та що величезна частина населення тільки чекає „слушного моменту", щоб розправитися з комуністами.

ГРЕЦІЯ БАЖАЄ СОБІ АМЕРИКАНСЬКОГО КОМАНДУВАННЯ

Атени. — Грецький уряд поінформував уряд Злучених Держав, що „бажання грецького народу є, щоб грецькі збройні сили були безпосередньо під американським командуванням, як можливо, з ген. Айзенгавером на чолі". Подібні побажання висловлювано з грецького боку вже раніше, — але тепер вони набирають окремого значення з уваги на те, що Греція приступила до Атлантійського Пакту. Своє побажання щодо американського командування зв'язує Греція теж з господарською залежністю від Злучених Держав. Рівночасно підкреслюється, що це побажання в жадному разі не має на меті вразити як-небудь Британію, що досі грала провідну військову ролю в середземно - морському районі. З американського боку ще немає офіціяльного відгуку на грецьке побажання щодо командування. Підкреслюється тільки, що об'єднані в Атлантійському Пакті країни цілком певно ратифікують участь Греції в цьому аліянсі та що грецький представник вже, правдоподібно, візьме участь в конференції Ради Атлантійського Пакту в Лісбоні 2-го лютого, та, що на тих нарадах можуть бути встановлені основні напрямні щодо місця і ролі Греції в західній оборонній системі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СОБІ НА ШКОДУ

Американців не люблять, пише С. Ф. Портер, на підставі того, що їй розповідав добрий знайомий, повернушися до Америки по довшім перебуванні в Західній Европі. Це не першина американцям таке почути з уст самих американців, які бували в світі. Проте їм досі важко зрозуміти того роду „вдячність" за допомогу, якою вони рятують ще вільні країни від московсько-комуністичної аґресії, чи нужди. Та болить воно американців, чи ні, але з самим тим фактом треба їм рахуватись. Треба йому протидіяти забуваючи за якусь „вдячність". Не треба ставити Америку прикладом для інших націй, а допомагати аліянтам в такому розумінні, що цею допомогою рятуємо себе самих.

Таке почула Силвія Портер від свого приятеля, що прибув щойно з Европи, і — мабуть погоджуючись з його думкою — передає це в своїй синдикованій колумні, щоб з таким підходом до американсько-европейської проблеми міг познайомитись широкий американський загал. Отже допомагати, не згадуючи про багатства Америки, її промисловий розмах, чи навіть американський спосіб життя та американські ідеали. Навпаки, зазначуймо, що американський нарід такий самий, як й ті народи, що тимчасово опинились у біді, чи в неволі, з яких їм треба витягнути. Не треба нікому „продавати нашу цивілізацію"! Скільки в Америці лазничок по домах, чи холоділень, не дуже цікавить людей у нужді. Такими речами не здобуде собі Америка справжніх приятелів. Ними може вона щонайвище збудити завсть, що на ділі вже й проявляється.

Довго й багато пишуть в Америці на тему американської пропаґанди і майже всі погоджуються, що вона відстає та що її недомагання використовує Кремль дуже зручно для своїх цілей. Американський обсерватор, на якого покликується С. Портер, слушно завважує, що кожний американець, який їде за кордон, повинен розуміти, що він особистий амбасадор своєї країни. Своїм багатством і своїм автомобілем він не заімпонує, а скорше допоможе большевицькій пропаґанді ширити вісті про глитаїв з *Вол Стріту*, що не допомагають Европі, а тільки користають з чужого нещастя, щоб ще більше забагатіти, себто, щоб европейські країни та інші економічно поневолити.

В Европі (а теж і в Азії) добре знають, що властивий аґресор є тільки Росія. Проте обвинувачують Злучені Держави в тому, що вони досі не знайшли якогось-шляху до світового замирення. Значить і тут недомагає американська пропаґанда, а переважає „мирова" совєтська, яка ввесь час спихає на Америку вину за те, що нема миру.

До цього треба ще додати дещо невеселого, що діється в самій Америці й наносить багато шкоди її престижеві. Згадаймо хоча б за останні події в Маямі (Флорида), які вказують на дику расову і релігійну ненависть. Вбивство неґра Гери Т. Мура, стейтового координатора від відомої організації „Нешенел Асосіейшен фор ди Едвенсмент оф Колорд Піпл", наробили багато шкоди американському імені в світі, не зважаючи на загальне обурення, яке викликала ця сумна подія в цілому американському народі. Правда, це робота хуліґана, чи провокатора, який добре знав, хто використає його поганий вчинок для знеславлення Америки. Але це мало помагає.

Світова роля, яку перебрала Америка, заставляє усіх американців добре дбати, щоб вести себе всюди в такий спосіб, який з'єднував би в світі респект для їх країни. Без цього не вдасться їй сповнити цієї місії, яку вона перебрала, ставши в проводі вільного світу.

Хто переможе у виборах?

В цьому році народ Злучених Держав вибере собі нового президента. Вибори відбудуться 4-го листопада, отже залишається ще майже повних десять місяців часу, і хоча справжня передвиборча кампанія започинається на два-три місяці перед виборами, вже тепер спостерігається незвичайну підготовку до неї. Це має свої причини, що виявляються вже в зголошуваннях та міркуваннях на тему кандидатів на президента.

Республіканці цим разом далеко більше метушаться, ніж демократи. Це не тільки тому, що демократи при владі і мають більші можливості в передвиборчій кампанії, але теж з тої простої причини, що республіканці знають рішальну у виборах свою чисельну слабість.

Як йдеться про саме зарестроване членство, то жадна партія, ані Демократична, ані Республіканська, не має їх стільки, щоб могти вибрати свого президента. В кожному разі, Демократична партія чисельністю багато більша, ніж Республіканська. У передвиборчій кампанії обі партії докладають найбільше зусиль, щоб здобути незалежні голоси. Демократам їх треба менше, з уваги на їхню чисельну перевагу в партії. Натомість республіканцям, для перемоги у виборах, потрібно здобути щонайменше два з кожних трьох незалежних голосів. Вибори за останніх щонайменше 20 років виявляють, що більшість незалежних голосує в користь демократів.

В цьому й велика турбота республіканців, які цілком здають собі справу з такого стану. Проте, республіканці мають теж свою традицію більшости в країні і, як міряти її часом, вона тривала далеко довше, ніж перевага демократів. Практично республіканці мали домінуюче становище в країні безперервно від часів Лінкольна аж до вибору Френкліна Д. Рузвелта, хоча в міжчасі не завжди республіканці були президентами.

Останній перепис населення виявляє, що в цьому році коло 90 мільйонів американців матимуть право голосувати на президента. А м е р и к а н с ь к и й Інститут Публічної Опінії вважає, що з усіх тих виборців приблизно 40% можна вважати демократами, 32% республіканцями, 27% незалежними і 1% членами інших партій. Отже, з 90 мільйонів усіх виборців 36 мільйонів віддасть свої голоси на демократичного кандидата, 28.8 мільйонів на республіканського, а 24,3 мільйони голосуватиме за тим демократичним або республіканським кандидатом, котрий їм ліпше подобається своєю програмою або своєю індивідуальністю.

Республіканський і демократичний кандидати на президента будуть обрані щойно в травні і в червні. Республіканці вже мають три зголошені кандидатури: сенатор Тефт, губернатор Ворен і Геролд Стассен. Проте, велика частина республіканців вже почала заходи, щоб здобути на свого кандидата ген. Айзенгавера. Демократи ще не зголошують свої кандидатури. Президент Труман все ще не заявився чи він буде кандидувати, але якщо б він відмовився, то його кандидатом буде верховний суддя Вилсон.

Чи можна вже сьогодні передбачувати перемогу у виборах одної або другої партії? На це, як виходить хоч би з поданого вгорі більше або менше точного статистичного перегляду та опреділення виборців, немає жадної реальної підстави. Навіть після вибору кандидатів та проголошення політичних плятформ твердження про перемогу будуть рисковні, бо американський виборець, маючи справжню демократичну свободу у виборах, любить несподіванки. Він може собі на них позволити, бо обі партії по суті не різняться у визнаванні та здійснюванні вселюдських принципів американської Деклярації Незалежности, Конституції і Хартії Прав.

Микола Чубатий

Джордж Кенан амбасадор до Москви

I.

Недавня звістка про можливість призначення Джорджа Кенана в ролі американського амбасадора до Москви справдилася. Кремль, не зважаючи на попередні атаки „Правди" на особу майбутнього амбасадора таки дав свою згоду, щоб Джордж Кенан зайняв місце дотеперішнього американського амбасадора адм. Кірка. На місце бизнесменів та військовиків, якими були дотеперішні амбасадори Герриман, ген. Сміт та адм. Кірк, приходить на цю важну позицію фаховий дипломат Джордж Кенан. Та Кенан не тільки фаховий дипломат, урядовець а м е р и к а н с ь к о г о стейт-департаменту, це вже особа з доволі виразним політичним обличчям відносно червоної Росії. Джорджа Кенана знає політичний світ з його політичної праці в стейтдепартаменті та з його писань на тему відносин Америки до Росії в авторитетнім журналі американської закордонної політики „Форейн Афферс". Свої теоретичні погляди на напрямні американської заграничної політики взагалі виклав Дж. Кенан у своїй недавній книжці „Америкен Дипломаси 1900-1950".

Коли на пост американського амбасадора до Москви у такі критичні часи приходить людина вже з виразним політичним обличчям відносно Росії, то хіба не ясно, що постанова стейтдепартаменту вислати саме таку людину до Москви вказує на нові напрямні американської політики супроти Кремля. Їх саме ми хочемо проаналізувати, щоб розуміти не тільки шлях, на який вступає Америка у своїй російській політиці, але також які наслідки з того важного кроку Вашинґтону випливають для народів поневолених Росією, зокрема для України.

Американська преса однодушно підкреслює, що до Москви Америка висилає в особі Кенана свого найліпшого спеца та знавця російської справи. Зокрема підкреслюється те, що Дж. Кенан вільно розмовляє російською мовою, що рідко трапляється серед американських дипломатів. Преса американська підкреслює ще й те, що Дж. Кенан бував вже на нижчих ступенях дипломатичної служби в Росії, отже на таку посаду найкраще надасться. Ми додаємо теж від себе, що Кенан замолоду перебував часто в Росії в товаристві свого родича, американського журналіста, відомого саме дуже гострою критикою Росії. Жартом висловився в приватній розмові один, визначний американець, теж знавець Росії, про політичні погляди Джорджа Кенана, що він — мовляв — належить до „каючихся". Своєю приязною політикою супроти Росії він старається немов направити „гріхи" свого родича супроти Росії. Дж. Кенан, всупереч своєму родичеві є русофіл до тої міри, що навіть на сторінках Ню Йорк Таймсу поважні американці підносили сумнів, чи Дж. Кенан часом не совєтофіл. До совєтофілів Дж. Кенан напевно не належить, але він є тільки русофіл і це саме причина, що його особа є прийнятна для Москви більше, ніж яка інша серед американців.

Не слід звертати увагу на недавні атаки „Правди" на особу Кенана за його зв'язки з російською протибольшевицькою еміґрацією; це відома тактика большевиків атакувати своїх приятелів, щоб зробити їх ще м'якшими у відношенні до Кремлю. На ділі особа Кенана є для Кремлю найбільше прийнятлива, бо він в основних справах російської політики займає становище корисне для Росії.

Поперше Кремль стоїть тепер на давнім царськім становищі не тільки єдиної неділимої Росії, але вже навіть на становищі „одного русского народу". Хто слідкує уважно за найновішою російською історіографією, найновішою російською лінґвістикою, той спостерігає, що в Москві повертає безшабашна стара царська пропаґанда, що існує один руський народ, а навіть одна мова зокрема для трьох східно-слов'янських народів. Ця реакція вже тепер така ясна, що британський дипломат сер Дейвід Кели в недільнім маґазині Ню Йорк Таймсу з 23 грудня 1951 добачує в теперішній Росії вже виразну контрреволюцію. Ортодоксальний комунізм належить вже рішучо до минулого, повернувся давній царський ступайка та держиморда, як російську адміністрацію назвав батько совєтського царства Ленін.

Ідеологічна віддаль поміж російською протибольшевицькою еміґрацією та російською владою в Москві силою фактів а не паперових резолюцій щораз зменшуються. Тому Дж. Кенан є так само принятливий для Керенського, як теж і для Сталіна, обидва вони хочуть врятувати російську імперію, обидва вони нині хочуть домінування російської меншини над неросійською більшістю, обидва вони хочуть збереження впливів Росії в державах сателітах та в Китаї. Саме Дж. Кенан є русофіл того старого типу. Росію він знає з офіційяльних зустрічей, такою, якою вона видна на вулицях Москви чи навіть Києва; не знає він тої дійсної підземельної Росії, зокрема Кенан не має майже ніякого уявлення про національні справи російської тюрми народів.

Він стоїть за неподільність Росії, а на національні рухи в російськім царстві він дивиться як на „здичілі мовні групи", які повинні забути про „границі та домагання самостійности" з часів російської революції 1917. На Росію він дивиться не як на мільйони людей ріжних народів віками гноблених народів, що віками борються проти насилля Москви; на Росію він дивиться як на економічну цілість, тому й Україна — це тільки Пенсилвенія Росії. Америка — по його поглядам — рішучо не повинна мішатися ні в які визвольні рухи Москвою поневолених народів. Такі погляди висловив Кенан недавно в своїй статті „Америка та майбутність Росії", статті, що викликала як найгострішу критику дослівно всіх народів поневолених Росією — українців, білорусів, кавказьких народів та народів Туркестану.

З цими сентиментами одначе Кенан радить Америці зовсім не рахуватися. Навпаки у своїй книжці „Америкен Дипломасі 1900-1950" він виразно осуджує американську політику за те, що вона у міжнародній політиці все висуває свої американські ідеали самоозначення, рівности всіх народів та інші пережитки моральної натури. Америці, він твердить, слід вважати на існуючу силу та вести політику рівноваги сил не за допомогою моралістів, дипломатів-аматорів, але за допомогою фахових дипломатів. Що він під тим розуміє, можна догадатися, мабуть розуміє він стосування традиційного макіявелізму в американській політиці, отже тайної дипломатії та торгів сильних із сильними. Іншими словами Кенан стоїть на тім самім становищі, на якім стояв Сталін, коли на конференції (мабуть в Ялті) питав покійного Рузвелта скільки то папа має дивізій, коли бувший президент Америки домагався місця для Ватикану в Об'єднаних Націях. Кенан виразно говорить, що Америці слід закинути давню політику американського ідеалізму основників Америки, а вона нині як потуга світова мусить рахуватися з іншими потугами та з ними старатися договоритись.

Чи договориться з Кремлем Джордж Кенан — це інша справа. Бо хоч Кенана і розреклямовано як знавця російської справи, проте на ділі Кенан знавець східньої Европи добачує у нього величезний брак знання Росії. Саме легковаження Америкою національних проблем Европи та Азії може статися катастрофальним для Америки тим більше, що большевики там, де їм треба, показуватися ґеніяльними майстрами в використуванні національних проблем. Цю тему досконало насвітлив тругий американець, проф. Мозлі у своїй недавній праці.

Легковажучи визвольні рухи по цілому світі — в центральній та східній Европі, в передній та в південній Азії, в північній Африці та ще де, Дж. Кенан виказує або своє капітальне незнання головної течії новочасної історії цілого людства, або виявляє брак всякої віри у поступ людства в поході до волі. В обох випадках така основна помилка американського дипломата на такій важній позиції може фатально відбитися на інтересах Америки, що вже дотепер частинно є фактом. В наступній статті викажемо, що вона не реалістична, хоч Кенан домагається у своїх працях реалістичної політики супроти Москви.

(Докінчення буде).

М. В. Дольницький

Черчил рятує імперію

Основи британської імперії в останніх роках сильно захиталися. Домінії Канада, Австралія, А ф р и к а н с ь к и й Союз та недавна колонія Індія — щораз виразніше прямують до повної самостійности. Коло 80 різних британських колоній, протекторатів, домінії вступають на цей сам шлях: повної самостійности. Іранські багатства втрачені для імперії, життєва артерія Суезу під загрозою, мариво святої війни арабського світу висить в повітрі, загроза совєтської атаки очевидна.

В таких умовинах В. Черчил прийшов знову до влади. Усю незавидну ситуацію імперії він добачає головно в помилках й безвідповідальности попереднього соціялістичного уряду. В цьому тільки частина правди. Народи під британським пануванням пробуджуються і чи це буде лейбуристський чи консервативний уряди, вони будуть змагати до свободи і волі.

Черчил повів Британію до перемоги у другій світовій війні, тепер він заявляє, що його останньою амбіцією є виграти мир, значить врятувати Імперію. Чи це йому вдасться, загально сумніваються. Британська імперія, за історичним законом, хилиться до занепаду. Це стверджує навіть сам Черчил. Його приїзд до Америки має на меті рятувати імперію.

Англо-американські взаємини за час соціялістичного панування в Англії сильно погіршилися і багато важливих для обох сторін справ залишалися невирішеними. Домігшися військових баз в Англії і захопивши в свої руки низку найважливіших становищ в міжнародних організаціях політично-військового характеру, Америка давала Англії та Імперії розмірно невелику допомогу в рямцях пляну Маршала і Північно-Атлантійського договору. Дійшло до того, що без цієї допомоги, колись горда самвистачальна британська імперія, обійтися не може.

Друга справа, що її порушуватиме Черчил у Вашинґтоні, це проблема англо-американських взаємин в міжнародній площині: СССР, Китай, Далекий Схід, Близький Схід, Північно-Атлантійський договір. Між Америкою і Англією існують поважні розбіжності в питаннях, що стотуються міжнародньої політики. Англія домагається більшого голосу у вирішуванні цих питань, Америка домагається основних змін в поглядах Англії на ці справи.

Третє, це справа сирівців. — Ця проблема набирає важливости для британської імперії. Идеться про те, що дотеперішній розділ сирівців і їхня експлоатація не вдоволяють Англії. Черчил намагатиметься врегулювати справу промислових достав і їхнього розподілу, проблеми зв'язані з підготовкою оборони Европи перед евентуальною атакою Сходу.

Четверте питання, і під сучасну пору найважливіше — справа европейської армії та створення політичного проводу Европи, що є передумовою успіху всіх намагань підготовити успішно Европу до оборони. — На порядку дня буде питання атомової енергії, уніфікації військових команд і зброї, політичні питання, що стосуються Америки і Англії.

Соціялістичний уряд Англії спирав усю свою політику на зв'язках з спільнотою британської Імперії, намагаючись залучити всі народи і держави колонії та домінії до тісної співпраці. На думку Черчила, це замало. Англія і Імперія мусять бути в постійному зв'язку і контакті не тільки з спільнотою народів Імперії, але і з Европою та Америкою.

Всі ці проблеми, мають сьогодні для Британської Імперії зирішальне значення. Тому саме поїздка Черчила до Вашинґтону така важлива.

М. М.

ЧОТИРИ РІЗДВА

4)

Щаслива притиснула до грудей книжку і заснула, тепер вже до ранку. А рано була друга несподіванка, до них прийшли колядувати „хазяї". Всі були вбрані в гарні кожухи, дехто мав ще зверху й свиту, теж гарну, білу, або брунатну, оздоблену шкурою і вишивкою коло чохлів і кишень. „Березою" був Андрій Кучеренко, молодий ще, але поважний господар і з ним ще більш десятка старших. Співали гарно, величнo, час од часу Кучеренко дзвонив у срібний дзвінок і коляда ставала ще кращою, настрій ще святковішим, різдвяним. Побачивши захоплення Маринки, Кучеренко перемовився з другими, і заспівали коляду для неї, звеличали її, Маринку, тільки радість і гордість зменшувало те, що вони замість Марина співали Мар'яна, але коляда була гарна, про ясну панну, і паву, князенка - короленка, і золотий перстінь, і гострий меч та інші незвичайні речі. Боже! як добре, ще і на Сибіру я мала таке гарне Різдво, справжнє, українське, треба написати Ольці і Юльці та похвалитися, що хазяї мені коляду співали та „звеличали мене", думала щаслива Маринка.

Був Святий Вічір 1938 року. На мале рибальське китайське містечко, бідне, нещасне, але великої стратеґічної ваги, бо находилось майже на кордонах Квантунської та Квансійської провінції і Індокитаю, а також було оточене скелястими з рівною поверхнею — ніби природними летовищами для літаків, на це містечко, що Бог знає чому мало назву „Бей-хай", себ-то „північне", чи „холодне море", йшов великої сили тайфун. Це було і зле, бо страшно бути серед розбурханої стихії, яка чинила величезні шкоди, змітаючи на своїм шляху не тільки тварин, людей, але вивертаючи і заносячи за десятки-сотні миль вікові дерева, змітаючи, як порошинки великі камінні будови, але це було і добре, бо давало запоруку, що принаймні вже в цей день японські літаки не здіймуться з окупованих ними острівців на розвідки і не будуть при цьому в сотий (чи тисячний?) раз кидати бомби на цей нещасний Бей-хай. Так думала колишня Маринка, тепер молода жінка, дивлячись з вікна глиняної фанзи, як вітер, ще навіть не досягнувши вершка своєї сили - швидкости, вже безмилосердно здирав покрівлі з хат, шматував листя розкішних бананів, ніби невидимим ножем зрізав всі квіти в саду, а кокосові пальми, мов ті тополі, „гнув до самого долу" і вони тільки безпомічно стріпували своїм довгим листом. Дивилася як вже клекотіло море, що стало білим від піни на гребенях хвиль, та думала все те саме: „ні, сьогодні не прилетить, будемо мати хоч день спокою, хоч в день Свого Різдва Господь не оставить нас Своєю ласкою і вирятує і малого сина, і чоловіка, і стареньку маму". Не такого Різдва вона собі бажала, не про такий Святий вечір мріяла, коли раніш уявляла, як то влаштує для сина ялинку, прибере її золотими горішками і розкаже йому про свої дитячі роки та заспіває разом з ним „Небо і земля". Але не тільки погода, не тільки ця війна (офіційно називалося „японсько - китайські лукочаоський інцидент"), в якій вони українці, абсолютно чужі і безсторонні глядачі, опинилися і чомусь мусіли нарівні з китайським населенням терпіти і японську бльокаду, і недостачу харчів, і щоденне бомбардування, кожної години сподіваючися каліцтва або й смерти, — не тільки це гнітило Маринчину душу, але й думка про своїх рідних, що так страждали на своїй рідній землі. Якраз сьогодні вранці, після „цілонічного ходу" велет-квансієць приніс її листа хрищеної мами Ганнусі, Бог знає коли писаного, бо дати ніде не було. Якимсь чудом він дійшов до неї, бо був адресований ще на колишню адресу в Шанхаї. Хтось в трьох - мільйоннім Шанхаї надписав їх адресу в Бей-хай, і лист, що колись був написаний в Камінці-Подільськім (марки всі були вже поздирані, штемпелі постирані), поплив до Гон-конгу, звідти до Кантону, а з Кантону вже суходолом, на плечах високих „бігунів" — квансійців (проходили певну віддаль скоріше, ніж хто їхав верхи), які під час цеї війни і бльокади, коли до Бей-хай перестали припливати пароплави, виконували ролю листоношів-поштарів і, ходячи тільки ночами, бо вдень їх „косили" з літаків кулеметами японці, в дивно короткий час приносили не тільки листи, але й пакунки. Так сьогодні раненько, коли проважала на працю чоловіка і вся їх родина прощалася і цілувалася, ніби вже навіки розлучаючись, (бо ніхто з них не знав чи залишиться живим до вечора і чи увечорі повернеться господар до дому, а як повернеться, то чи застане ще свою „хату" фанзу) і свою сім'ю цілими і живими?) — то в той час з успіхом підійшов бронзовий велет і, подаючи листа, сказав: „Це все, що я нині маю для білих". Цей лист і в цей день Святого Вечора був для Марини тим пучком євшану, який так оживив спогади, що „все раптом помайнуло, стисло горло, сперло груди". Вона вже й лік забула бо не пам'ятала, скільки років не мала від рідних листів з України і не знала навіть, чи вони живі і що з ними діється. І от доля захотіла, щоби саме на Святий Вечір, який колись так радісно і велично святкувалося і спогади про який були самими дорогими і любими, вона довідалася про свою родину. За звичаєм щирої любячої поетичної душі української жінки лист мами-Ганнусі починався гарними і чулими зверненнями і епітетами: „моя найдорожча дитино, серденько моє рідне, ясне сонечко, далека ластівонько, що залинула за ліси, за гори, за синє море, ні тебе не видно, ні щебету твого не чути. Чи ти ще жива, чи здорова, чи нас пам'ятаєш, чи про нас і гадки не маєш?".

(Продовження буде).

ВІД ВАШОГО ЗГОЛОШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ ЗАЛЕЖИТЬ ПОЯВА НОВОГО ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОГО ТИЖНЕВИКА „СВОБОДИ". ВИШЛІТЬ ЙОГО НЕГАЙНО!

Ф. Липецький.

РІЗДВО В ПРИЛУКАХ

Початок грудня 1918 року. Ціль нашої їзди досягнена. Залізнича станція Прилуки. Ніч. Сидимо в вагонах і ждемо дальшого наказу. Сон не бере. Виймаємо карту і при світлі блимаючих свічок оглядаємо на ній околицю. Ми на вузловій станції. Звідси розїжджають поїзди в напрямі Пирятина, Ніжина і Борзни. А з Борзни один крок до славного Батурина, столиці гетьмана Мазепи, яку за „зраду" гетьмана московські варвари зруйнували дощенту, вирізавши залогу і всіх її мешканців разом з дітьми. А тут, в Прилуках, колись за гетьмана Богдана Хмеля урядував полковник Дорошенко, пізніший гетьман і невпинний борець за соборну Украну від Перемишля по Путивль.

Нас група козаків, переважно галичан, і урядовців на чолі з Главачом, призначеним комендантом повітового міста Прилук. Яких три доби залишаємося в вагоах, бо Главач порозумівається з представниками міста в справі функцій комендантури. Використовуємо той час. Пізнаємо місто, а вечорами відвідуємо місцевий театр.

Комендантура приміщується в наріжному поверховому домі в центрі міста. З козаків зорганізовано сотню для охорони комендатури і охорони порядку в місті. Комендантом сотні стає Богаєць. В склад сотенної старшини входять: Сивак (оскільки мені відомо, пізніший священик в Славську, де, здається, і помер), Зіма, я і ще один. Зима в своїй повній красі. Дні за днями минають в праці спокійно. Вже і Різдво недалеко. Іде підготовка до мобілізації молоді в повіті до українського війська під керівництвом отамана Гаврищка. Наша армія мала, щоб могла забезпечити українські кордони. З цього користає наш північно-східній ворог, тепер червоний москаль. Він організує партизанські загони і посилає їх в Україну робити замішання і підривати авторитет української влади. Їх тут і там проганяють і переслідують наші військові частини, але ця акція не плянова і тому такі загони, прогнані з одного місця, перегруповуються і з'являються на іншому місці. Один із таких партизанських загонів з'явився несподівано і в Прилуках.

Пізнім вечором удвох з Богайцем виходимо з комендантури. У місті спокійно. Входимо до вартівні і балакаємо з вартовим підстаршиною. Все в порядку. Ідемо спати. Вчасним ранком до нашої кімнати входить господиня дому і заявляє нам, що в місті большевики і радить нам втікати, щоб не попасти в їх руки. Але ми рішаємося на інший крок. Вдягаємо на себе цивільний одяг і виходимо на вулицю, щоб перевірити ситуацію. Проходимо кількадесять кроків. Напроти нас іде три чоловіки. Вони, підійшовши до нас близько, виймають з кишень нагани і з криком: руки вверх! спрямовують їх дула в наші голови. Нас приводять до революційного комітету. За столо сидить чорноволоса жінка, біля неї кілька „революціонерів". Нас допитують, обшукують і забирають всі документи. За хвилину ми вже в іншій кімнаті, в якій бачимо своїх товаришів без отамана Гаврищка і коменданта Главача, який позавчора виїхав кудись у службових справах.

Як звичайно, при вході до комендантури стояла наша стійка, від вечора до рана зміцнена кулеметом з двома кулеметчиками. Така слаба охорона мала за ціль відстрашити непрошених „гостей". Партизанський загін в якому було 400 вояків знав про це добре. Він наглим нічним наскоком примусив нашу стійку замовкнути і скласти зброю, а потім уже все пішло гладко. Вартовий підстаршина, почувши рух на вулиці, вибіг з вартівні з кількома козаками, але в коридорі стояв уже гурт „революціонерів" із спрямованими на них рушницями. Одному Гаврищкові вдалося в нічному одягу скочити через вікно в сад. Всіх роззброєних козаків відведено зараз до в'язниці, що містилася за містом. Туди помандрували і ми рано.

Сидимо в камерах і думаємо про нашу дальшу долю. Попалися в пастку, уладжену ворогом за допомогою таки наших братів.

Дні приходять монотонно. Ночами розважають нас миші своїми прогулянками по коридорі. Післязавтра Св. Вечір. Прикро і боляче на душі. Рано встаємо і виглядаємо через ґрати на світ Божий. Нічого замітного. Але душа якась неспокійна. Раптом десь біля 10 год. ранку чуємо гук гарматних пострілів. В голові проходять різні думки, здогади. Може наші відбивають місто. Минає якийсь час. Бачимо, як вулицею біля в'язниці втікають з міста в безладі большевицькі відділи. Нам стає ясно, що це наші гонять їх. Над вечір під ворота в'язниці заїжджає відділ кіннотчиків з червоними шликами на шапках. Ключник відчиняє двері. Нас охоплює невимовна радість. Ми вільні!

Перед комендатурою вітають нас знайомі прилучани і прилучанки і радіють з нами нашим щастям.

СвятВечір. Всі ми в піднесеному святковому настрої. Забуваємо, що ще позавчора сиділи ми в в'язниці. Тепер ми зовсім безпечні, бо курінь, що відбив міто, залишається тут. На дворі вд морозу рипить під ногами сніг. Небо яснїє зірками. Сідаємо до столу. Коротка промова, загальна молитва і взаємні побажання. Споживаємо традиційні Різдвяні страви і висловлюємо подяку паням, що за короткий час напекли й наварили. Наповняються чарки горілкою. Лунають колядки. Летимо думками до своїх рідних і дякуємо Всевишньому, що дозволив і їм там, в Галичині і на Волині, і нам тут, на Наддніпрянщині, святкувати Народження Божого Сина на вільній українській землі.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

ПАРТИЗАНЩИНА

Треба звернути увагу, що побіч „героїв-панфіловців", тобто вояків реґулярної армії, совєти виносять наверх патріотизм також „хоробрих совєтських партизан в тилу ворога". Довідуємося, що в Рівному місцевий облвиконком асиґнував 175 тисяч карб. на спорудження пам'ятника „вірному синові російського народу, прославленому партизанові, який відзначився в боях у районі Рівного і Львова — героєві СССР Миколі Івановичу Кузнецову". Пам'ятник буде встановлений у центрі міста Рівне, на вулиці Сталіна.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

НЮ ЙОРК, Н. Й

Діяльність Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій

1. Делеґати українських організацій та товариств, на двох засіданнях Комітету з дня 20. XI. та 14. XII. м. р. вислухали звіт із двох громадських комітетів нюйоркської метрополії про влаштування маніфестаційної Академії з приводу 25-ої річниці трагічної смерти сл. п. Головного Отамана та Голови Директорії Симона Петлюри, як також з Великої Української Маніфестації проти большевицького та російського імперіялізмів, відбутої в Ню Йорку дня 11-го листопада м. р.

Обидві Маніфестації пройшли з великим моральним та політичним успіхом для української справи, на обох виступали визначні американські промовці та політики, як також ухвалено відповідні резолюції англійською та українською мовах. Про ті Маніфестаці широко писала українська та американська преса. Комітет своєю працею, а українське громадянство своєю масовою участю виконали важливу ролю на американській землі, ролю амбасадора Воюючої України. Світ дістав належну відповідь на заміри політичних кіл щодо реставрації гнилого колоса „федералістичної" імперіялістичної Росії. На обох виступали та солідарно піддержували самостійницькі змагання української нації представники поневолених народів. З Петлюрівської Маніфестації осталося $99.99 приходу, з Великої Маніфестації проти російського імперіялізму передано на Народний Фонд УКК $1316.76. Комітет Об'єднаних Організацій складає щиру подяку за жертвенну працю членам комісій, зокрема Жіночим Організаціям та Організаціям молоді.

2. В Комітеті було оголошено, що 2-го грудня м. р. Хор „Думка" дає Концерт, з якого дохід $99 призначений на придбання Українського Народного Дому в Ню Йорку.

3. Дня 18-го листопада м. р. Комітет влаштував у 33-ті роковини відновлення Української Держави в Західній Україні: Святочну Академію 1 листопада. Відкрив її голова адв. М. Гаврилко після відспівання хором „Думка" під диригентурою мгр. Л. Крушельницького при форт. супроводі п. Стецури американського гимну, слідували сольо спів Є. Винниченко-Мозгової при фортепіяновім супроводі п-ни Лесі Вахнянин. З чуттям та по-мистецьки продеклямувала вірш С. Черкасенка: У День Першого Листопада, — п-на Марія Руда. Святочну промову виголосив учасник Листопадових подій д-р Володимир Калина, який звернув належну увагу на творців та події Першого Листопада, що рік річно українське громадянство обходить по цілому світі, з нього черпаємо силу і віру в перемогу української ідеї: Самостійної Соборної Української Держави. Заповіт Листопадових подій перебрало УВО, яке здійснило його в 1938 р. на Карпатській Україні. Нині на Рідних Землях перебрали свято ту традицію ті, що перемагають духом, Воююча Україна з своїми борцями, героями УПА, що нечуванням в історії людства рейдом в Західню Европу, доказали цілому свободолюбному світові, що Україна бореться і доти не складе зброї, доки на Золотоверхім Києві, в Городі Князя Лева, Хусті та Чернівцях не замають національні жовтоблакитні прапори. Англійською мовою говорив адв. Михайло Пізняк, слідували виступ Жіночого Хору „Боян" під керівн. проф. І. Недільського при форт. акомп. п-ні Чапельської, що захоплююче відспівав ряд композицій диригента. З чуттям та зворушенням продеклямував режисер І. Миронович: Д. Кравчука „Духи Львова" — Листопадову містерію, за що присутні нагородили його рясними оплесками. Дует сопрано Є. Винниченко-Мозгова та баритона Лева Рейнаровича, як також їх сольові виступи при фортепіяновім супроводі п-ни Лесі Вахнянин, дали змогу почути присутнім твори стрілецької музи в обробці о. Борси. Академію закінчено виступом хору „Думка" при форт. супроводі п. Стецури, що вдало відспівав дві стрілецькі пісні та Марш УПА.

4. З ініціятиви УКК та заходом Комітету Об'єднаних Організацій, Ліги Американсько-Української Молоді та СУМА відбувся репрезентаційний Концерт славної української віольончелістки п-ни Зої Полевської при фортепіяновім супроводі проф. д-р Миколи Полевського в Карнеґі Гол 16-го грудня м. р.

5. До Комітету Об'єднаних Організацій зголошено про П'ятий Річний З'їзд ООЧСУ, що відбувся 22 та 23-го грудня м. р. де на закінчення З'їзду була вистава театру В. Блавацького.

6. Т-во Прихильників Укр. Вільного Університету й Асоціяція Професорського Персоналу УВУ влаштувала 23-го грудня м. р. 30-річний Ювілей Університету.

7. Комітет Об'єднаних Організацій влаштовує 27-го січня 1952 р. Свято Державности і соборности, програма буде подана святочним комітетом до відома в пресі.

8. На Зборах делеґатів організацій та товариств 14-го грудня м. р. створено Комітет для влаштування Української Маніфестації по вулицях Ню Йорку. Про час відбуття такого походу довідається укр. гром. із нашої преси.

9. Управа Комітету Об'єднаних Організацій, вибрана делеґатами організацій 20. 1. 1951 р. незабаром відбуде свої Річні Збори, з того приводу прохаємо всі організації, товариства та установи, які ще до цього часу не вступили в його члени, негайно це зробити. Ті організації, що затримують виплату членських внесків, прохаємо до зборів виплатити їх на адресу скарбника: В. Хоміцького, 415 Іст 9 вул. Ню Йорк.

10. В травні відбудеться п'ятий Конґрес УКК в Ню Йорку, Комітет Об'єднаних Організацій як господар та як той, що часто виконував ролю філій єдиної української політичної репрезентації — УКК — в ЗДА, прохає всі організації, товариства та інституції, вступати в члени УКК та тих що є, заплатити свої членські внески, щоб згідно з статутом УКК зберегти пасивне та активне право обраних делеґатів та право участи на Конґресі.

Інформаційний референт
(Д-р Соколишин)

ВУНСАКЕТ, Р. Ай.

З храмового празника на скитальців

Дня 25 листопада українська греко-католицька парафія у Вунсакет Р. Ай. святкувала день свого Патрона Арх. Михаїла.

Співану Службу Божу соборно відправили о.о. В. Яремак та І. Олексюк, під час якої проповідав парох о. Й. Галиш, що закликав вірних за прикладом їх св. Патрона беззастережно й рішучо боротися із злом.

Після Служби Божої в церковній галі, виповненій по береги, відбувся спільний обід, за яким о. Галиш щиросердечним словом згадав добрий звичай Рідного Краю упродовж листопада провадити збірки на наших героїв — інвалідів. Тепер, на наших землях лютує московсько-большевицький наїзник, що за такі збірки ув'язнює й засилає на Сибір.

Однак, багато наших людей потребують допомоги. Це наші брати-скитальці в Німеччині та Австрії. Закінчуючи свою патріотичну промову, о Галиш закликав присутніх скласти пожертви на скитальців.

Проведена збірка дала 101 долярів, пересланих до Українського Католицького Допомогового Комітету в Стемфорді.

П.

З ПОЖОВКЛИХ ЛИСТКІВ

ЩО ПИСАЛА „СВОБОДА" 50 РОКІВ ТОМУ?

2 Січня 1902.

З нагоди десятьріччя видавництва „Свободи"

З оцим числом вступає „Свобода" в десятий рік свого життя. Десятий рік починає вона служити українському народові в Америці. Тому, що в Америці український нарід — за виїмком невеликого числа інтеліґентів і бизнесменів — це самі робітники й фармері, то „Свобода" старалася в першу чергу служити українському робітникові й фармерові. І служила вона відповідно до своїх сил як могла й знала найкраще. Це було причиною частих нападів на неї з боку тих, що хотіли б підчинити інтереси українського робучого народу своїм власним, своїм особистим ціллям. Але напади не потрапили завернути „Свободи" з її дороги. „Свобода" не тільки існувала, але й розвивалася, але як тепер справи стоять, це без сумніву замала газетка для Американської України. Потреби українського народу вимагають, щоб вона була збільшена, на разі одначе, з причини недостачі фондів, того зробити не можна...

Гостина о. Івана Волянського в Бразилії в 1896 р.

Коли гарячка еміґраційна до Бразилії таки добре охопила Галичину, а нарід за безцін позбувався рештки батьківської землі і сотками родин спішив за море за кращою долею, то навіть галицький уряд, хоч який він лихий, не міг цього не доглянути і хоч би про око мусів шукати способів зарадити лиху. Тому в 1896 р. галицький краєвий виділ вислав до Парани, в Бразилії, українця о. Івана Волянського і поляка, д-ра Осипа Сємірадзкого, щоб вони оглянули тамошні галицькі колонії і склали звіт, чи варта туди еміґрувати. Д-р Сємірадзкі описав ту подорож в окремій книжці, виданій під заг.: „Шлякем виходзцув" минулого року у Варшаві. Ту книжку надіслав нам зі Львова Я. Суходольський, один з галицьких українців, — який пильно слідив еміґраційний рух до Бразилії, і з неї подаємо в нашій гареті в українськім перекладі опис побуту делеґатів у найбільшій українській колонії в Бразилії, в Ріо-Кляро. Для американських українців це інтересне ще й тому, що о. Волянський був першим українським священиком в Злучених Державах і тут загально звісний. (Опис поміщений на цілій сторінці того числа „Свободи").

З різних громад

Зі Скрентону пишуть: Жертви з різних громад, складені на українських студентів у Львові досягли висоти 154,89 долярів. Вони переховуються при „Свободі". — Молоде товариство „Народна Спілка в Йонкерс, Н. Й." купило цими днями великий будинок за 18,500 дол. При вибуху парових кітлів у фабриці Блек Даймонд, у Питсбурґу, Па. покалічилися п'ять українських робітників.

„Парафіяльний Мітинґ"

В гумористичнім оповіданні під повищим заголовком (з підписом С. М.) описана дискусія серед парафіян громади Фецковил, Па., в якій беруть участь такі „партії": партія Галичан з села Афтанівки, партія Галичан з села Чортобуши, партія Галичан з села Филипівки, партія Угорщан зі спишської столиці, партія Угорщан з унґварської столиці, партія Угорщан з шаришської столиці, партія мовчаливих і миролюбивих, партія диких, що то кожний з них має свою окрему політичну програму і свою власну досвідом набуту тактику. До кожної з тих партій по неволі приставали члени з інших галицьких і угорських сіл, що з причини малого числа не могли згуртуватися, щоб установити для себе якісь параґрафи. Мали вирішити будову ще одної церкви, хоч на теперішній залишився довг висотою 5.000 долярів, а ані школи ані парафіяльного дому ще не було. Під час дискусії дійшло до таких криків, що місцева поліція пустилася втихомирювати дискутантів, але вони дали ще в час ногам знати.

НОВИЙ ТИЖНЕВИК ЛІТЕРАТУРИ, МИСТЕЦТВА І КУЛЬТУРИ

має появитись як окреме недільне видання „Свободи" від початку 1952-го року.

Негайною висилкою замовлення приспішіть появу цього тижневика.

В тій цілі виповніть подане внизу зголошення, витніть його та перешліть на адресу „Свободи":

SVOBODA, P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

ЗАМОВЛЕННЯ

Прохаю зарахувати мене до передплатників тижневика літератури, мистецтва і культури. Передплату на тижневик зобов'язуюся вислати негайно, як він почне появлятися.

(Виповніть по-англійськи!)

Ім'я і прізвище ______________________

Адреса: ______________________
(№ & Street) (City) (State)

____

______________ ______________
(Date) (Signature)

РОЗШУКИ

Пошукую брата ГРИГОРІЯ КРЕЧКО, ур. 1912 р. До війни жив на Волині в Киверцях, Луцької округи, в 1944 р. в Німеччині, Ульм над Дунаєм. Має перебувати в Лудлов, Масс. Хто знає його адресу, прошу писати до: **Nich. Kreczko, 54 Lloyd St., Hamilton, Ont., Canada.**

МАРІЯ КОПЧАК із села Ванилів, пов. Калуш, пошукує сестер: **ПАРАНЮ і НАСТЮ ГРЕСЬКО.** Відомість слати на адресу:
PAULINE WICINSKI
1692 Washington Ave., Bonx 57, N. Y.

Пошукую мою тітку Марію Кондуб, з дому Махно, жену Івана Кондуб, зі села Дубно-Ланцут, котра приїхала до Америки перед 1-ою світовою війною. Вона сама, її діти, чи хто б знав її адресу, прошу ласкаво писати до: **Mr. WASYL JURECZKO, 868 Howard Ave., New Haven, Conn.**

Пошукую брата **МИХАЙЛА ТИМКІВ,** або його дітей: **Миколу, Владка, Богдана** і дочку **Геньку.** Походять з села Ступник, почта Нараїв, пов. Бережани, Галичина.
ANNA CURLEY
62 Church St., Spring Valley, N. Y.

Пошукую свого сина **ІВАНА КИРІЧЕНКА.** До капітуляції Німеччини (1945 р.) перебував в м. Дартмунд (англійська зона Німеччини). Хто знає про нього, або він сам, прошу ласкаво писати:
METHODY KIRICHENKO
781 — 11th Ave.
Lachine, Quebec, Canada.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ДІТРОЙТ, МІШ. — Тов. У. Н. Союзу, від. 292, подає до відома, що на річних зборах, котрі відбулися 23. грудня 1951, перевибрано цей самий уряд, за вийнятком доглядача хворих, якого вибрано в особі А. Дутки. Перші збори в 1952 р. відбудуться в неділю, 13. січня, в год. 1:30 пополудні, в галі У. Н. Дому, 4655 Martin & Michigan Ave., на котрі то збори мають обовязково явитись усі члени, бо маємо до вирішення важні справи. Ті усі члени, що платять річно або піврічно, або хотіли б так платити, а також ті, що платять місячно, повинні заплатити не пізніше, як до 25-го січня. Вплату треба зробити на зборах, а хто з важних причин не міг би прийти на збори, хай вишле поштою до секретаря відділу: Peter Kizel, 4928 Schlaff, Dearborn, Mich. Tel. L.U. 2-7394. — І. Форись, предс.; П. Кізел, секр.; М. Ґузиляк, кас.

ВОТЕРВЛІТ, Н. Й. — Бр. св. О. Николая, від. 13, подає до відома, що **річні збори** відбудуться 13. січня в год. 2. пополудні в галі У. А. Гор. Клюбу, 402 — 25th St. Просимо всіх членів прийти на ці збори і вирівняти свої залеглости за 1951 рік. Нових членів будемо принимати без вступного. Буде вибір уряду на 1952 рік. — В. Вовчук, предс.; Ф. Євусяк, кас.; М. Спяк, фін. секр.; І. Урбан, рек. секр.

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ. — Тов. Запорозька Січ, від. 155, подає до відома, що на річних зборах вибрано такий уряд на 1952 рік: І. Будняк, предс.; І. Ґурняк, заст.; І. Макар, кас.; М. Ґурняк, заст.; М. Чумер, фін. секр.; Н. Колодій, прот. секр.; П. Щуцький, Д. Федчишин і Й. Ковальський, контрольори; Т. Гавриш, Н. Романець і М. Бадяк, надз. хворих; В. Попаца, маршал. Мітинґи будуть відбуватися в 2-гу пятницю по першім в галі Нар. Дому, 760 State St. Наступні збори відбудуться 11. січня точно в год. 7. ввечорі. Проситься членів прибути та полагодити деякі важні справи, що лишилися з річних зборів.

КЕМПБЕЛ, О. — Тов. Сокіл, від. 218, повідомляє, що дня 9. грудня, на річних зборах вибрано уряд на 1952 рік: М. Ткачишин, предс.; В. Прокопик, заст.; М. Стахура, секр.-кас.; С. Бурий, заст.; надз. хворих: Й. Сорока, М. Нановський; контроля: В. Мисів, М. Корецький, д-р Р. Стахура; до прапора Г. Лабай; делеґат С. Бурий. Почавши від січня 1952 кожний член обовязково має платити свою вкладку що місяця на зборах, бо секретар не буде за нікого платити. Збори Т-ва будуть відбуватись в другу неділю в місяці, в 2. год. попол., в Н. Домі, 165 Gordon Ave.

МЕКІЗРАКС, ПА. — Бр. св. Володимира, від. 91, повідомляє своїх членів, що **річний мітинг** відбудеться в неділю, 13. січня, в годині 12:15 вполудне, в галі У. Н. Дому. Проситься всіх членів прийти на цей мітинґ, бо є важні справи до полагодження. Також буде звіт контролі і вибір уряду на 1952 рік. — А. Косяк, предс.; П. Паньчак, кас.; В. Рудавський, фін. секр.; Д. Андрейчин, рек. секр.

КОТСВІЛ, ПА. — **Річні збори** Тов. ім. Богдана Хмельницького, від. 248, відбудуться 12. січня в год. 6. ввечорі в церковній галі на Чарлс вул. Проситься членів прийти на означений час, та вислухати звітів урядників і контр. комісії за 1951 рік і вибрати уряд на 1952 рік. Нагоминається довгуючих членів вирівняти свої залеглі вкладки. Хто бажає замовити великий Союзовий Календар на 1952 рік, а також недільне число Свободи, хай зробить це на зборах. — П. Заплітний, пр.; М. Маскула, кас.; М. Кобилянський, секр.

БОСТОН, МАСС. — **Річні збори** від. 374 відбудуться в неділю, 13. січня, на буковинській салі, 80 Leverett St., в 2-ій год. пополудні. На зборах буде звіт урядників за минулий рік і вибір уряду на 1952 рік. Просимо привести своїх приятелів, що ще не є членами, та вписати їх до Союзу. — П. Улашкевич, предс.; М. Білак, кас.; М. Кисіль, секр.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні збори Тов. Запорозька Січ, від. 367, відбудуться в неділю, 13. січня, в Укр. Амер. Клюбі, 292 Hudson Ave., у год. 1:30 пополудні. Проситься всіх членів бути присутними, бо контр. комісія здасть звіт за останніх 3 місяці. Увага! Перший раз у Рачестер відбудеться по зборах Installation of Officers Party, тому матимете нагоду не тільки вислухати звітів, але й зможете забавитись та пізнатися з новими членами. — М. Сорохтей, предс.; М. Мельник, кас.; В. Попович, секр.

ЯНҐСТАВН, О. — На річних зборах від. 140 вибрано такий уряд: С. Нановський, предс.; С. Роган, заст.; І. Кравець, секр.-кас.; В. Терлецький, заст.; контроля: Т. Нановський і В. Терлецький. Збори відбуваються в 2-гу неділю в місяці, в церковній галі, 526 W. Rayen Ave. Адреса секр.: John Krawetz, 114 Smithsonian St., Girard, O. Телефон 5-2362.

МОНЕСЕН, ПА. — Повідомляємо членів Бр. св. Ап. Петра й Павла, від. 338, що місячні збори відбудуться в неділю, 13. січня, в год. 1:30 пополудні, в Українській Клюбовій Галі на 2-ій вулиці 213 Скунмекер Евеню. Проситься всіх членів прийти і вислухати звіт контр. комісії за 6 місяців. Також проситься платити свої вкладки на час. Уряд на 1952 рік такий: П. Янковський, предс.; Й. Кудлик, кас.; М. Куць, секр. 109 Linden Ave., Monessen, Pa.

ШІКАГО, ІЛЛ. — Бр. св. Юрія, від. 379, повідомляє, що **річні збори** відбудуться в неділю, 13. січня, в год. 12. вполудне, в Домі Від. У. Н. Союзу, 845 N. Western Ave. На ці збори повинні прибути всі члени та вислухати звітів урядників за 1951 рік і вибрати уряд на 1952 рік. Проситься членів прибути на означений час. — Г. Бобик, предс.; М. Семків, кас.; В. Пилипів, секр.

ТОМАСТОН, КОНН. — Тов. Укр. Січ, від. 421, матиме мітинґ 12. січня в 8. год. ввечорі в Укр. Галі на Проспект вул. Просимо всіх членів приходити на збори. Уряд на 1952 вибрано без змін. — Т. Михнів, предс.; М. Шипінка, кас.; Ю. Береза, секр.

САВТ ДІРФІЛД, МАСС. — **Річний мітинг** Тов. Галицька Січ, від. 207, відбудеться 13. січня 1952 р. Всі члени повинні явитися на мітинґ, що відбудеться в церковній галі зараз по Сл. Божій. Буде звіт уряду і вибір уряду на 1952 рік, та є також інші справи до полагодження. — Г. Чаплій, предс.; Я. Романцюк, кас.; О. Сельський, секр.

БРИДЖПОРТ, ПА. — Бр. св. Петра й Павла, від. 383, повідомляє, що **річні збори** відбудуться в неділю, 13. січня, в год. 1. попол., на парафіяльній галі. Уряд просить усіх членів прийти і вислухати звітів з праці за 1951 р., та вибрати уряд на 1952 р. Проситься привести на збори нових членів до У. Н. Союзу. — М. Буката, предс.; Ю. Кушнір, кас.; І. Гродзінський, секр.

CLEVELAND, O. — St. Mary's Lodge, Branch 112, will hold its **yearly meeting** on Sunday, January 13, 1952 at 2:00 P. M. in St. Peter & Paul Church hall. — E. Lalik, Pres.; R. Kupchik, Fin. Sec'y; M. Fedak, Rec. Sec'y; H. Prociw, Treas.

ТАРЗАН, ч. 2745. НАБЛИЖЕННЯ

„Ваше місто виглядає на спустіле, Отаму," — завважив Тарзан — „Зараз побачиш повно людей" — відповів Отаму. — „Разом з королем Сутеном і королевою Тіра вони ждуть тебе ось у тій святині".

Важкі двері відчинилися, з середини лунала пісня. „Це спів смерти" — завважив сумовито Отаму.

„Ларсоне, це пісня смерти для нас" — застогнав Волф. — „Час уже стріляти".